

Зита. Но и на трийсетъ шеметно се люби...

Майсторъ Лалио.

Мжжъ на трийсетъ е призванъ да твори,...
Не за любовъ...

Зита. Азъ мисля пъкъ, че мжжъ

възрастналь за творчески възторгъ —

способенъ е така да люби мощно

съ любовъ — пожаръ, предѣли що незнае...

Майсторъ Лалио. (съ болка) Уви! Уви!

(Тя скача обидена; и отегляйки се бърже къмъ вратата, неволно тогата ѝ пада отъ рамото ѝ. Облото и бѣло рамо изпълня стаята съ неѣа)

(Майстора неволно махва съ ржка да се спре тя)

(Тя, не спира, не сѣтила, че рамото ѝ е открито и запитва:)

Зита. Възпирашъ ме? ... Или! ...

(Той е задъханъ. Запаленъ отъ нечаканото откриване на изваяното рамо, едва прошепва...)

Майсторъ Лалио.

Да, тѣй... азъ... туй... но Зита, може би...

Такова, Зита... но, моля — иди си...

...Да тѣй, далечъ отъ тебе съмъ по-силенъ...

Зита. (Презъ сълзи)

Отивамъ си... И всѣки день молба

ще струвамъ азъ предъ Божия олтарь

за тебъ, за менъ... Дано ни дава сила

да понесемъ страдания безмѣрни...

О, майсторе, безъ тебъ не мога азъ...

Остава ми да ида въ манастиръ...

(Излиза).

VII.

(Той е гръмнатъ отъ мжка. Вгледва се подиръ нея, потръгва, сѣкашъ да я спре и пакъ си остава.)

(И като се отпуска на столъ — пророня сълзи.)

(После пакъ става и гледа въ далнината)

Майстора. Калугерка тя иска да става!

Каква любовъ! О, Боже мой могъщи

надъ нея бди — крепи и моя духъ.

Разбирамъ, че такъвъ е моя дѣлъ...

(Разстърсамъ се раменетъ му отъ давяща го мжка)